

[Arentoft]

at u-landene står lidt længere nede, at de skal have tilskud og almisser osv. osv. Jeg har før plæderet for det udtryk, som præsident Bourguiba lancerede for nogle år siden, nemlig »udviklingskontrakter«, hvor man taler om ligestillede parter, der kan forhandle, således at når der er et andet land, uanset om det ligger i Afrika, i Asien, eller hvor det ligger, der har brug for et eller andet, så kan de spørge andre steder i verden, hvor de kan få disse ting, og så kan de betale med de råstoffer, de nu har. Vi mangler råstoffer, og vi kan få betaling i råstoffer for ting, som vi leverer, og ikke som i øjeblikket, hvor DANIDA tager ud og tilbyder at bygge f. eks. en sojakagefabrik og derefter siger: og så kan I i øvrigt få lån til det, for vi låner bare i udlandet, og disse lån er rentefri de første ti år, og så eftergiver vi jer dem jo nok engang alligevel. De ville da være nogle fjolser, hvis de ikke sagde ja tak til et sådant tilbud. Det er ikke den rigtige måde efter vor mening. Vi skal forhandle, og vi skal gå ind i konkurrencen, således at hvis de ønsker en sojakagefabrik i Indien, eller hvor det kan være, spørger de rundt omkring, hvem der kan bygge den fabrik bedst og billigst, for så at tage den dér, hvor de kan få det bedst og billigst.

Hr. Lasse Budtz var inde på, at han gerne ville give mere ud end de 0,7 pct., som han mener vi snart når, til u-landshjælpen, og det kan vi selvfølgelig slet ikke være enige i. Men det er ret typisk for hr. Lasse Budtz som socialdemokrat at sige: vi vil gerne give noget mere. Ja, man vil gerne dele ud af skatteyderpengene, men jeg kan bare stille spørgsmålet: hvor vil man skaffe de penge fra? Vil man sætte skatterne yderligere op? Eller vil man tage større lån i udlandet? Er det den vej, man vil fortsætte med, for så går det meget stærkt mod afgrunden?

Til sidst vil jeg sige med hensyn til afværgedagsordenen, at fremskridtspartiet generelt er imod afværgedagsordener. Hvad angår vores dagsorden, anså vi det for meget vigtigt, at Danmarks udenrigspolitik ikke bliver dirigeret af nogen, der står med olievåben i hånden. Men så må vi altså gå andre veje for at få den oliekontrakt offentliggjort, og der er allerede talt om, at vi starter i udenrigspolitisk nævn; så må vi se, hvad det kan føre med sig. Jeg indrømmer, at afværgedagsordenen er snedigt udformet ved at tage den første del med, idet vi tidligere har stemt for

den deri omtalte dagsorden, og vi kunne i og for sig godt med en stemmeforklaring stemme imod den første del af dagsordenen, selv om vi tidligere har stemt for den.

Imidlertid kan vi godtage udenrigsministerens redegørelse – der er måske et par småting, vi ikke er helt enige i – men alt taget i betragtning vil fremskridtspartiet stemme for den stillede afværgedagsorden, idet vi, når man nu har fundet det nødvendigt at fremsætte den, tillader os at betragte det som en indirekte indrømmelse fra regeringen af, at man ikke tør vedstå, at energiministeren har klumret i det og nu er ved at gå udenrigsministeren i bedene. Derfor vil vi stemme for afværgedagsordenen.

Gert Petersen (SF):

Vi vil stemme imod det af hr. Lasse Budtz stillede dagsordensforslag, bl. a. af den enkle årsag, at det er urigtigt, hvad der står i det: NATO fører aldeles ikke afspændingspolitik for øjeblikket. Det er også meget interessant, at udenrigsministeren helt holdt sig uden for den diskussion, vi kunne have fået omkring det NATO-communiqué, der netop er blevet offentliggjort. Men sådan er der jo så meget.

Vi kan tage et andet spørgsmål, som udenrigsministeren var inde på i svaret til mig, og det er spørgsmålet om de forhandlinger, som man siger NATO gerne ville have med Warszawa-pagten på nuværende tidspunkt om mellemdistanceraketterne i Europa. Jeg skal da gerne føje udenrigsministeren i at opfordre Sovjetunionen til at bide hovedet af al skam og gå ind i de forhandlinger. De skal nemlig bide hovedet af al skam, for de havde forinden helt kategorisk meddelt, at hvis decemberbeslutningen blev taget, var der ikke mere at forhandle om. Jeg ved da godt, at udenrigsministeren sagde: ha-ha, det skal vi ikke tro på, for det mener de slet ikke. Det, udenrigsministeren siger nu, er: nu skal de bevise, at de ikke mente det. Og det, udenrigsministeren er forarget over, er, at det måske ser ud, som om de mente, hvad de sagde.

Det blev også sagt i oktober-november 1979 fra sovjetisk side, at man kunne indlede forhandlingerne her og nu. F. eks. står der i Pravda for den 17. november 1979 – og jeg vil lige sige, at jeg ikke har fået materialet af russerne, det er såmænd amerikanske oversættelser fra den amerikanske kongres, jeg